

Αφιέρωμα 12/4/2007

Για τον Πανίκο Παιονίδη

Δεν χρειάζεται να είσαι κριτικός βιβλίου και δεν είμαστε. Δεν χρειάζεται να κατέχεις την τέχνη του λόγου και δεν την κατέχουμε. Ο ίδιος ο συγγραφέας, τόσο στην προμετωπίδα, όσο και στο επιμύθιο του βιβλίου του, μας προκαλεί: «αν η πινελιές που έριξα στις σελίδες του βιβλίου αυτού τα κατάφεραν να μεταδώσουν στον αναγνώστη, έστω και ένα μέρος των κραδασμών της δικής μου ψυχής, θα δικαιωθεί και η προσπάθειά μου...». Μέσα σε λιγότερο από μια γραμμή, πολύ απλά, στην προμετωπίδα, μια αφιέρωση: «Στην Έλλη, την συνο-

δοιπόρο της ζωής μου».

Ο Πανίκος Παιονίδης, μέσα από τη νέα του κατάθεση ψυ-

χής «Η Μικρή μου Πινακοθήκη», απλά, κατανοητά και ανθρώπινα, συνεχίζει να προκαλεί κραδασμούς στη σκέψη μας, όπως και πριν είκοσι χρόνια, όταν οι δόκτορες της φιλοσοφίας ολοκλήρωναν το σκλάβωμα της σκέψης.

Ο Παιονίδης παραμένει αμετανόητος. Τοποθετεί στις πιο περίοπτες θέσεις της Μικρής Πινακοθήκης τον πιο ακριβό του πίνακα: «η διακίνηση των ιδεών είναι μια ανάγκη πρώτου βαθμού στις μέρες μας». Οι κραδασμοί της ψυχής του Πανίκου Παιονίδη μας συνταράσσουν όπως και τότε.

Η Μικρή Πινακοθήκη δεν κατατάσσεται στην κατηγορία βιβλίο, δεν είναι ένα βιβλίο, ένα διήγημα, μια νουβέλα, ένα μυθιστόρημα. Στο χέρι κρατάς ένα διεθνές διαβατήριο,

ένα ταξιδιωτικό εισιτήριο. Παρέα με τον Πανίκο και την Έλλη, ταξιδεύεις σαν μια ζωντανή ευχάριστη συντροφιά στο Παγκράτι, σαν να είσαι εκεί να συνομιλείς με τον Βρεττάκο, επιταχύνεις το βήμα να κτυπάς την πόρτα στην οδό Βαρέν στο Παρίσι, σαν να είσαι εκεί, στη συνάντηση με τον Λουί Αραγκόν, με μια δρασκελιά να βρίσκεσαι στη Μόσχα να διαβάζεις ποίηση, σαν να είσαι εκεί, με τον Ωραίο Αντρέι και πάντα να γυρνάς πίσω στο σπίτι στη Βάσα, παρέα με τον Ψηλό το Μίκην, σαν να εί-

εται ένα πρωτάκι σαν θα του αλλάξουν σχολείο και χάσει τους φίλους του. «Μου λείπει πολύ ο Θεόδωρος...». Βρήκαμε στη Μικρή Πινακοθήκη τη θλίψη για τους αξιολύπητους εκείνους, που το κενό τους το μυαλό δεν αντιλαμβάνονταν τι μεγαλείο υπήρχε «εκεί που το πνεύμα και οι ιδέες κυκλοφορούσαν σε μεγάλες ποσότητες». Εκεί, στις αλήθειες του Αντρέα Ζιαρτίδη, εκεί, στην πολυμάθεια του Πλουτή Σέρβα, εκεί, στην ποίηση του Θεόδωρου Στυλιανού.

Μέσα από τη νέα του κατάθεση ψυχής «Η Μικρή μου Πινακοθήκη», απλά, κατανοητά και ανθρώπινα, συνεχίζει να προκαλεί κραδασμούς στη σκέψη μας όπως και πριν από είκοσι χρόνια, όταν οι δόκτορες της φιλοσοφίας ολοκλήρωναν το σκλάβωμα της σκέψης

σαι εκεί.

Στη Βάσα. Το σπίτι στη Βάσα. Η Έλλη. Δεν χρειάζεται επίθετα και χαρακτηρισμούς για τη συνοδοιπόρο της ζωής του ο Πανίκος. Με την αναφορά, τη συχνή αναφορά στη Βάσα, τη γενέτειρα της Έλλης Παιονίδου Αργυρίδη. Η ευγενική του ψυχική εκφράζει τα αισθήματά της. Είναι πιστεύουμε η πιο γλυκιά έκφραση αγάπης του Πανίκου προς την συνοδοιπόρο του.

Στη Μικρή Πινακοθήκη δεν βρήκαμε μόνο πινελιές σε έντονα χαρούμενα χρώματα. Βρήκαμε και πινελιές μαύρες και γκρίζες. Βρήκαμε αρρώστιες, πόνο, ταλαιπωρίες, τα καθημερινά. Βρήκαμε την απογοήτευση για το βιολογικό θάνατο αγαπημένων φίλων, όπως απογοητεύ-

Αυτά τα φωτεινά μυαλά και το μεγαλείο των ιδεών και των σκέψεών τους, δεν γίνονταν να είναι κατανοητά από σκοτεινά μυαλά. Πολύ δυνατό το φως να το αντέξει τόσο σκοτάδι.

Αγαπητέ Πανίκο σε ευχαριστούμε. Οι πινελιές της Μικρής σου Πινακοθήκης, οι κραδασμοί της ψυχής σου, γιάτρεψαν τη δική μας ψυχή, ελευθέρωσαν τη σκέψη μας.

Έχει λεχθεί ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευτυχία στο σύντομο πέρασμά μας από τη ζωή, από τη γνωριμία με ανθρώπους, Ανθρώπους. Δηλώνουμε πανευτυχείς. Είμαστε και ευγνώμονες, γιατί μέσα από τη Μικρή Πινακοθήκη και όλα σου τα έργα γνωρίσαμε όλα αυτά τα ιερά πνεύματα.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Του ΤΑΚΗ ΜΙΧΑΗΛ